

Ῥοδόλφος, Φασουλῆς,
μετὰ λαμπρᾶς στολῆς.

- Φ.—Λοιπὸν πῶς ἐπεράσατε ἄντὸ νέον σας ταξεῖδι;
Εἶν' ἀληθὲς δι' σκοποῦς πολιτικοῦς προδίδει;
Πιστεύω, ὑψηλότατε, νὰ μοῦ ἐξηγηθῆτε,
γιατὶ πολὺ ἀνησυχοῦν οἱ φίλοι συμπολίται.
- Ρ.—Δὲν εἶναι τοῦτο ἀκριβές, κί' ἂν περιδιαβάσω
τὸ κάμνω χάριν τέρωσεως κί' ἀπλῶς ἵνα σπουδαίω.
- Φ.—Ἄλλ' ὅμως, ὑψηλότατε Ῥοδόλφε τῆς Αὐστρίας,
δύνασθε νὰ μοῦ δώσητε τινὰς πληροφορίας,
ἤγουν περὶ βουλγαρικῶν πραγμάτων τί φρονεῖτε;
σᾶς εἶπα πῶς ἀνησυχοῦν οἱ φίλοι συμπολίται.
- Ρ.—Τὸ κατ' ἐμὲ οἱ Βούλγαροι ἐργάζονται σπουδαίως,
κί' εἶναι λαὸς ἀπαίδευτος, ἀλλὰ πολὺ ἀκμαῖος.
- Φ.—Καὶ τί φρονεῖτε δηλαδὴ περὶ Θεσσαλονίκης;
δὲν εἶναι δικαίωματι ἀρχαίας διαθήκης
πρωτεύουσα ἑλληνικὴ ἐν τῇ Μακεδονίᾳ;
Ἔτσι νὰ χαίρεσθε καὶ σεῖς κί' ἡμεῖς τῇ Στεφανία,
μπορεῖ κανεὶς περὶ αὐτοῦ καθόλου ν' ἀμφιβάλλῃ;
λέγετε, ὑψηλότατε, γιατί με πρίνει ζάλη.
- Ρ.—Βεβαίως δικαίωματι ἀρχαιοτάτων χρόνων
ἡ χώρα εἰς τοὺς Ἑλληνας αὐτὴ ἀνήκει μόνον·
ἀλλ' ὅμως τώρα ἤλλαξεν ἡ φάσις τῶν πραγμάτων
κί' ἐφ' ὅλως νέων οἱ λαοὶ βαδίζουσι προγραμμάτων.
- Φ.—Τὴν φάσιν δὲν ἐνόησα, καὶ ἂν ἐπιθυμῆτε
ὀλίγον τι σαφέστερον νὰ μοῦ ἐξηγηθῆτε...
- Ρ.—Ἴδου τί λέγω, ἡ Ἑλλὰς ἢ ἄλλοτε μεγάλη,
μόνη τῆς τώρα τοὺς ἐχθροὺς ἔμπορεῖ νὰ καταβάλλῃ;
- Φ.—Βεβαίως ὄχι!...
- Ρ.— Καὶ ἀφοῦ τὴν ἐπιβλέπουσι τόσοι,
μόνη νὰ βγῇ νικητρία ἔμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ;
- Φ.—Βεβαίως ὄχι!...

- Ρ.— Καὶ ἀφοῦ ἐν μέσῳ τῶν κινδύνων
τείνομεν χεῖρα φιλικὴν ἄντὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων,
τείνομεν χεῖρα σύμμαχον, σεῖς δὲν θὰ τὴν δεχθῆτε;
- Φ.—Βεβαίως ὄχι!...δηλαδὴ... καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε.
Ῥοδόλφε! ἂν αἰσθάνεσθε ἑλληνισμὸν ἄντὸ στήθη,
ἂν ἐσπουδάσατε ἐδῶ τὰ ἔθιμα καὶ ἤθη,
ἂν ἐπατήσατε τὴν γῆν τῶν θείων μας προγόνων,
ἂν ἔτυχε νὰ ἴδετε ὀμάδας Μακεδόνων,
ἂν εἶδατε Ἀκρόπολιν, ἂν εἶδατε Μουσεῖα,
ἂν σᾶς ἐδέχθη Ὀρωπός, Μαροῦσι, Κηφισία,
ἂν ἐφιλοξενήθητε σ' Ἑλληνικὸν παλάτι,
ἂν τρεῖς ἡμέρας τρώγετε ἐδῶ ψωμί κί' ἄλατι,
ἂν ἦσθε σεῖς ἀπόγονοι τοῦ οἴκου τῶν Ἀψβούργων,
ἂν ἡμ' ἐγὼ ἀπόγονοι τοῦ οἴκου τῶν Λυκούργων,
εἰπέτε, ἀλλ' εἰλικρινῶς εἰπέτε, πῶς ἀνήκει
εἰς τοὺς ἐδῶ ὁμογενεῖς καὶ ἡ Θεσσαλονίκη.
- Ρ.—Ἀλλὰ σᾶς εἶπον...
- Φ.— Τίποτα! ἐδῶ ἀλλὰ δὲν ἔχει,
τὸ ἔθνος τὸ ἑλληνικὸν τὸ στάδιόν του τρέχει...
- Ρ.—Ἀλλὰ...
- Φ.— Ἄλλὰ παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐξηγηθῆτε,
γιατὶ πολὺ ἀνησυχοῦν οἱ φίλοι συμπολίται...
- Ρ.—Ἐγὼ σᾶς εἶπον...
- Φ.— . . . . . Λέγετε περὶ Θεσσαλονίκης,
ἄλλως τὴν συμμαχίαν σας τὴν οἶπτω μετὰ φρίκης.
Λέγετε τὰν ἢ ἐπὶ τὰν;... ἂν τὰν ἐξηγηθῆτε,
ἂν τούναντίον ἐπὶ τὰν, εὐθὺς ἀποσυρθῆτε.
Δεσπότηι εἴμεθα ἡμεῖς καὶ τῆς Μακεδονίας ..
Ταῦτα, καὶ σᾶς ἀσπάζομαι μετὰ τῆς Στεφανίας.